

kender ingen anden Begrundelse — har Flertallet tiltraadt Forslaget. Men derved have d'Hrr. virkelig taget Parti i Striden, de støtte den Part, som formentlig begaar et Overgreb, og træder Beboernes Rettigheder for nær. Jeg tør jo ikke sige, at det ikke er værdigt for Folketinget at være med til noget saadant; thi alt, hvad Folketinget gør, og navnlig alt, hvad Flertallet gør, er selvfølgelig værdigt; men jeg tør maaske sige, at det vilde have været mere værdigt, om man havde holdt sig uden for Striden og ladet Beboerne og Lysinstituttets Bestyrelse afgøre deres Mellemværende, inden Staten havde traadt til. Jeg skal ikke i Dag komme ind paa Sagens finansielle Side, men blot gøre opmærksom paa, at vi staa over for betydelige Udgifter paa beslægtede Omraader. Jeg har for nylig set, at vi kunne vente — maaske allerede i indeværende Samling — en Begæring om et endnu større Beløb, hvis jeg ikke husker fejl, til et Laboratorium for Serumfabrikationen. Det synes mig derfor, at Udgifterne til den Art Formaal ere saa betydelige, at vi have al Opfordring til at overveje, om vi ikke kunne yde den fornødne Hjælp til de ubemidlede Lupuspatienter, uden at vi behøve at gaa saa vidt, som her foreslaas. Jeg venter, som sagt, ikke, at det høje Flertal her i Salen vil svigte Udvalgets Flertal, det har jeg aldrig gjort mindste Regning paa, men jeg har kun villet konstatere, at ikke alle her i Tinget ere ligegyldige lige over for Indgreb i Medborgeres Ret, selv om disse Medborgere have den meget uheldige Egenskab, at de ikke høre til den Samfundsklasse, som for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) rummer de ægte og sande Demokrater.

Lohmann: Jeg spurgte forleden Dag den ærede Ordfører for Finansudvalget om, hvad Grunden var til, at Finansudvalget ikke har foranlediget det Forslag fremsat paa ny, som den højtærede Kultusminister fremsatte ved Finanslovens 3dje Behandling i Fjor, og den ærede Ordfører har nu i Dag paa den elskværdigste Maade i Hovedsagen besvaret mit Spørgsmaal derhen, at Finansudvalget foretrækker for hvert enkelt Tilfælde at bestemme, hvilke Børnehjem der skal optages til Statsunderstøttelse og hvilke ikke. Finansudvalget foretrak dette fremfor at give Ministeren en Sum til vilkaarlig Uddeling. Jeg vil dertil sige, at hvis det var til vilkaarlig Uddeling, vilde ogsaa jeg foretrække, at Finansudvalget

selv bestemmer det; men saadan er det ikke efter Forslaget. Efter det skulde Uddelingen netop foregaa med en bestemt Sum, nemlig 20 Kr. til hvert Barn. Saa var der desuden 7,000 Kr., der skulde uddeles efter andre Hensyn, som Ministeren skulde enes med Finansudvalget om, og endelig var der 1,000 Kr. til Tilsyn. Dette tror jeg vilde være en ganske forsvarlig og betryggende Ordning, og uden dette komme vi ikke til den planmæssige og betryggende Anvendelse af Statens Midler, som Finansudvalget ønsker. Naar 15 Mennesker, der have mange forskellige Meninger om mange forskellige Ting — saaledes blev Finansudvalget karakteriseret af den ærede Ordfører — for hvert enkelt Tilfælde skulde afgøre saadanne Spørgsmaal, bliver Spørgsmaalet let afgjort efter Sympatihensyn, man tuskede indbyrdes, og saa bliver det temmelig vilkaarligt, hvilket Børnehjem der bliver optaget. Jeg maa altsaa fremdeles holde paa, at det vilde have været et stort Gode, om Finansudvalget i Fjor var gaaet ind paa Kultusministerens Forslag eller havde foranlediget det fremsat paa ny i Aar. Saa vare vi komne til den planmæssige og gode Ordning, som vi i Længden ikke kunne undgaa at komme til. Den ærede Ordfører polemiserede en lille Smule mod et Udtryk, jeg havde brugt om „den store Tavshed“. Det var nærmest et spøgende Udtryk, det var slet ikke højtideligt, i alt Fald ikke saa højtideligt som den ærede Ordførers Udtryk om at gøre sig Jorden underdanig. Begge Udtryk ere jo hentede fra den højere Talestil, men er det saa forskrækkeligt, om der en enkelt Gang skulde glide et saadant Udtryk ind i de jævne Former, hvori man i denne Sal drøfter Politik?

K. M. Klausen: Den lille Strid om det Finsenske Lysinstitut er jo bleven til det Livstegn, som i Aar er kommet fra de moderate. Der har været noget overordentlig trist ved at se det moderate Parti vandre rundt her i Salen. Paa hele Finansloven have de ikke paa et eneste Punkt sat Spor efter sig, intetsteds have de stillet Ændringsforslag. Men paa dette ene Punkt er der dog een Mand i den moderate Hær, som har haft Mod og Mandshjerte til at opstille en Ændring. Jeg synes, at der er noget velgørende i at se i alt Fald een Mand af dette Parti, der tidligere var saa stort og mægtigt, give Livstegn fra sig. Ganske vist kan jeg ikke anerkende de Grunde, som det ærede Medlem anførte til Forsvar for denne Sag.